SEMWER zadanie 2, am418402

December 29, 2021

Dziedziny semantyczne

Stan

Ponieważ wszystkie zmienne są globalne, oraz traktujemy je jako zadeklarowane i z nadaną wartością, to nie potrzebujemy środowiska zmiennych, a stan ma po prostu postać

$$State = Var \longrightarrow Int$$

i skoro wszystkie zmienne mają wartość, nie jest to funkcja częściowa. Powstaje tutaj pytanie, jaką wartość mają zmienne, którym nie nadano jeszcze w programie żadnej wartości - wszak można się do nich odwołać. To jednak nie zależy od denotacji instrukcji i wyrażeń, więc nie jest częścią zadania. Można to ustalić np. podając stan "początkowy" w denotacji programów.

Typy kontynuacji

Skoro wynikiem działania instrukcji ma być stan końcowy, to kontynuacje mają postać

$$Cont = State \rightarrow State$$

Ale dla rozróżnienia wprowadzę typ Ans = State i będę pisał

$$Cont = State \rightarrow Ans$$

Dalej, dla kontynuacji wyrażeń arytmetycznych:

$$\mathrm{Cont}_E = \mathrm{Int} \longrightarrow \mathrm{State} \rightharpoonup \mathrm{Ans}$$

Tutaj istotne jest, że wyrażenia mogą zmieniać stan, więc nie może być $\mathrm{Cont}_E=\mathrm{Num} \rightharpoonup \mathrm{Ans}.$ Dla wyrażeń boolowskich:

$$\operatorname{Cont}_B = \operatorname{Bool} \longrightarrow \operatorname{State} \rightharpoonup \operatorname{Ans}$$

a dla deklaracji:

$$Cont_D = FEnv \rightarrow Ans$$

Gdzie FEnv to opisane niżej środowisko funkcji. Tym razem jest istotne, że deklaracje nie zmieniają stanu.

Środowisko funkcji

Środowisko funkcji ma postać

$$FEnv = FName \rightarrow Fun$$

Gdzie FName to nazwy funkcji, natomiast funkcje reprezentuje typ Fun:

$$\operatorname{Fun} = (\operatorname{Cont} \longrightarrow \operatorname{Cont}_E \longrightarrow \operatorname{State} \rightharpoonup \operatorname{Ans}) \times \operatorname{Expr}$$

Jak warto zauważyć, w pierwszej części produktu podajemy jako argumenty dwie różne kontynuacje. Ma to na celu umożliwienie zarówno wykonania całości ciała funkcji, jak i wyjście z niej wcześniej za pomocą instrukcji return. Ta pierwsza część intuicyjnie jest odpowiedzialna za wykonanie ciała funkcji. Natomiast druga część produktu to wyrażenie odpowiedzialne za domyślny wynik działania funkcji. W środowisku należy pamiętać całe to wyrażenie, gdyż będzie ono wyliczane przed każdym wywołaniem funkcji.

Typy funkcji semantycznych

Dla instrukcji:

$$\mathbb{I}[\![]: \operatorname{Instr} \longrightarrow \operatorname{FEnv} \longrightarrow \operatorname{Cont} \longrightarrow \operatorname{Cont}_E \longrightarrow \operatorname{State} \rightharpoonup \operatorname{Ans}$$

Ponownie, i z analogicznych powodów, mamy tu dwie różne kontynuacje. Dla wyrażeń arytmetycznych jest:

$$\mathcal{E}[]: \operatorname{Expr} \longrightarrow \operatorname{FEnv} \longrightarrow \operatorname{Cont}_E \longrightarrow \operatorname{State} \rightharpoonup \operatorname{Ans}$$

i tym razem oczywiście nie potrzebujemy dwóch różnych kontynuacji. Dla wyrażeń boolowskich analogicznie:

$$\mathcal{B}[]]: \operatorname{BExpr} \longrightarrow \operatorname{FEnv} \longrightarrow \operatorname{Cont}_B \longrightarrow \operatorname{State} \rightharpoonup \operatorname{Ans}$$

Dla deklaracji:

$$\mathcal{D}[]: \mathrm{FDecl} \longrightarrow \mathrm{FEnv} \longrightarrow \mathrm{Cont}_D \longrightarrow \mathrm{State} \rightharpoonup \mathrm{Ans}$$

Denotacje

Denotacje wyrażeń

$$\mathcal{E}[\![n]\!] \rho_F \ \kappa_E \ s = \kappa_E(\mathcal{N}[\![n]\!]) \ s$$

$$\mathcal{E}[\![x]\!] \rho_F \ \kappa_E \ s = \kappa_E(s \ x) \ s$$

$$\mathcal{E}[e_1 + e_2] \rho_F \kappa_E s = \mathcal{E}[e_1] \rho_F (\lambda n_1.\mathcal{E}[e_2] \rho_F (\lambda n_2.\kappa_E (n_1 + n_2))) s$$

Denotacje dla odejmowania i mnożenia są analogiczne.

$$\mathcal{E}[\![f()]\!]\rho_F \ \kappa_E \ s = \mathcal{E}[\![e_d]\!]\rho_F(\lambda n. \ \beta \ \kappa_E(n) \ \kappa_E)s$$

gdzie

$$\rho_F(f) = (\beta, e_d)$$

Innymi słowy, wyciągamy ze środowiska funkcji krotkę oznaczającą ciało funkcji i jej wyrażenie domyślne, i przekazujemy kontrolę wyrażeniu domyślnemu, mówiąc, że tym, co się stanie z jego wynikiem n, będzie nowo skonstruowana kontynuacja wyrażenia arytmetycznego zależna od n. Ta kontynuacja z kolei jest - nieformalnie mówiąc - wykonaniem ciała funkcji, biorąc jako kontynuację domyślną $\kappa_E(n)$, a jako kontynuację dla instrukcji return - κ_E .

$$\mathfrak{B}[\text{true}]\rho_F \kappa_B s = \kappa_B \text{ tt } s$$

analogicznie dla fałszu.

$$\mathbb{B}[\![\text{not }b]\!]\rho_F \kappa_B s = \mathbb{B}[\![b]\!] \rho_F (\lambda d. \kappa_B (\neg d)) s$$

$$\mathfrak{B}[\![b_1 \wedge b_2]\!] \rho_F \ \kappa_B \ s = \mathfrak{B}[\![b_1]\!] \rho_F \ (\lambda d_1. \ \mathfrak{B}[\![b_2]\!] \ \rho_F \ (\lambda d_2.\kappa_B(d_1 \wedge d_2))) s$$

$$\mathcal{B}[\![e_1 < e_2]\!] \rho_F \; \kappa_B \; s = \mathcal{E}[\![e_1]\!] \rho_F (\lambda n_1.\mathcal{E}[\![e_2]\!] \rho_F (\lambda n_2.\kappa_B(n_1 < n_2))) s$$

Dla $e_1 = e_2$ analogicznie.

Denotacje instrukcji

$$\mathbb{I}\llbracket x := e \rrbracket \ \rho_F \ \kappa \ \kappa_E \ s = \mathbb{I}\llbracket e \rrbracket \ \rho_F \ (\lambda n.\lambda s'. \ \kappa \ s'[x \mapsto n]) \ \kappa_E \ s$$

$$\Im \llbracket I_1; I_2 \rrbracket \ \rho_F \ \kappa \ \kappa_E \ s = \Im \llbracket I_1 \rrbracket \ \rho_F \ (\Im \llbracket I_2 \rrbracket \ \rho_F \ \kappa \ \kappa_E \) \ \kappa_E \ s$$

 $\mathfrak{I}\llbracket \text{if } b \text{ then } I_1 \text{ else } I_2 \rrbracket \ \rho_F \ \kappa \ \kappa_E \ s = \mathfrak{B}\llbracket b \rrbracket \ \rho_F \ (\lambda d.ifte(d, \ \mathfrak{I}\llbracket I_1 \rrbracket \ \rho_F \ \kappa \ \kappa_E, \ \mathfrak{I}\llbracket I_2 \rrbracket \ \rho_F \ \kappa \ \kappa_E)) \ \ s$

"Robocza", niestałopunktowa denotacja instrukcji while wyglądałaby tak:

 $\mathfrak{I}[\![\mathsf{while}\ b\ \mathsf{do}\ I]\!]\ \rho_F\ \kappa\ \kappa_E\ s = \mathfrak{B}[\![b]\!]\ \rho_F\ (\lambda d.ifte(d,\ \mathfrak{I}[\![\mathsf{while}\ b\ \mathsf{do}\ I]\!]\ \rho_F\ \kappa\ \kappa_E,\ \kappa))\ s$

denotacja bloku

denotacja returna

Denotacje deklaracji

widoczność funkcji jest statyczna - tzn jeśli mamy funkcję f która wywołuje funkcję g, i w momencie deklaracji f jest widoczna g, a potem w jakimś bloku mamy przesłonioną definicję g i wywołamy f, to f skorzysta z tego g, które zobaczyła w momencie deklaracji, a nie wywołania. innymi słowy funkcje pamiętają środowisko funkcji z momentu deklaracji (wywołanie nie przyjmuje środowiska funkcji jako argumentu - no w każdym razie, na slajdach było jak zrobić widoczność statyczną)

funkcje są rekurencyjne, więc definicja deklaracji funkcji musi być stałopunktowa. denotacja deklaracji funkcji

denotacja złożenia deklaracji funkcji też